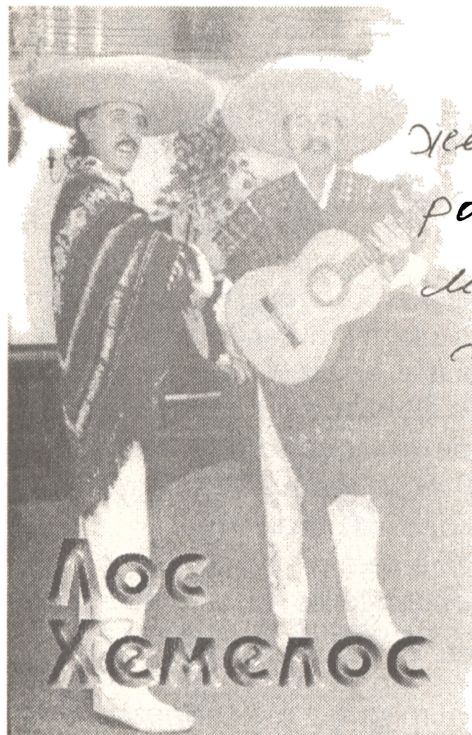

То слушай празничка
хемелос на всички
ромни в България
много здраве, щастие
и успехи.

Николай
от Лос Хемелос

карал е два сезона в Миланската скала, но от години е известен като единия от темпераментните изпълнители от дуета "Лос Хемелос".

Латиноамериканската музика е неговият начин да остане незабвима. По-рано се налагало да я представят като кубинска, за да мине през "антиимпериалистическата" цензура. В чужбина често го вземат за истински мексиканец, но той винаги е подчертавал, че е българин. "Имал съм достатъчно поводи да се убедя, че българите сме много кадри, но просто нямаме късмет."

Трудностите като че ли стимулират хората на изкуството. За Николай Константинов най-голямото удовлетворение е да усети, че изпълненията на "Лос Хемелос" поне за момента отвлечат публиката от грижите. Вероятно затова и няма намерение да хване пътя за чужбина, въпреки че не му липсват предложения. "Тук ни е мястото - убеден е музикантът. - Най-ценното в изкуството се ражда, когато е най-трудно."

/Съвместна публикация с в. "Демокрация"/

НИКОЛАЙ КОНСТАНТИНОВ ЗА СЕБЕ СИ

Без да принадлежа истински към ромския етнос /макар някои да не вярват в това!/ винаги съм се интересувал от техните проблеми, истински съм се радвам на успехите им не само в традиционното музикално изкуство, но вече и в сферата на дребния, среден и по-едър бизнес. Защото решаването на проблемите на тази част от населението означава, че се решават и проблемите на цялата ни нация.

Роден съм в периферията на и без това крайния квартал „Коньовица“ и по-точно в „Букина ливада“ - днес вече „Красна поляна“. Като малки деца с брат ми почнахме на воля да играем около строящия се стадион „Септември“ заедно с ромските ни връстници, които днес представляват голяма част от жителите на квартала.

Как се е появил афинитетът към циганската и латиноамериканската музика не мога да обясня ясно и точно, но това е факт, с който е съобразен целият ми начин на живот. И не на шега, когато работим с моя брат в чужбина, повечето от хората ни приемат или като испански цигани, или като истински мексиканци...

Опитах се безуспешно да вляза в Художествената гимназия, бях скъсан на II-ия тур, но до днес продължавам да рисувам за удоволствие - само графика - без претенцията, че съм някакъв художник, който прави нещо изключително. Така е и със стиховете, които пиша - нищо претенциозно, но ми носят спокойствие и утеха - пиша, когато не съм в особено радостно настроение.

Пътувал съм много в чужбина - Германия, Гърция, Русия, Дания, Холандия, Норвегия, Финландия, Мексико, Куба, Никарагуа, Малта, Шри Ланка, Израел. Предстоят ми ангажменти в Казабланка - Мароко, Анталия - Турция, о-в Бахрейн! Но наистина пак ще повторя, че мястото ни е тук - сега и завинаги!

Николай Константинов

Май много лошо сме живели
и днес, когато сме на кръстопът,
усещаме, че може би сме спели,
когато са ни сочели с пръст...

Безсмислен е животът ни в страх,
какво ли би могло да ни спаси...
Щом нашето смирение е грях -
защо на този свят

тогава сме дошли?

Рис. Н. Константинов